

Posudek rigorózní práce

Vít Mazač

Monumentální malby mezi pozdní gotikou a renesancí v pražských svatyních

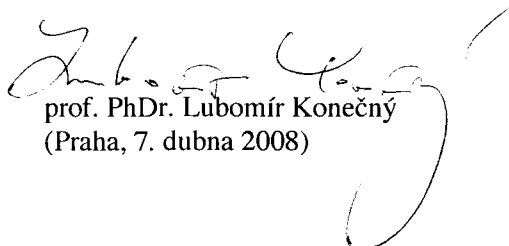
Vít Mazač se ve své rigorózní práci věnuje látce, o níž se rozhodně nedá říci, že by jí dosavadním uměleckohistorickým bádáním byla věnována náležitá pozornost. Jsou jí nástěnné malby v pražských sakrálních interiérech doby renesance a tzv. manýrismu, t.j. ca. 1550–1639. Svou strategii Mgr. Mazač představuje v „Předmluvě“ své práce (s. 1–8) a posléze v jejím „Úvodu“ (s. 9–18), kde uvádí prameny a literaturu, které při práci použil. Pro jejich bibliografický soupis, viz s. 187–189 a 190–202.

V další kapitole své rigorózní práce Mazač probírá objednavatele a názorové pozadí vzniku pojednávaných maleb (s. 19–34). Hned zde se začíná projevovat problém, který vyplývá z povahy analyzovaného materiálu. Jsou to v podstatě *membra diseiecta*, od nichž můžeme stěží očekávat, že jejich roborem by bylo lze dospět k nějakému obecnějšímu uchopení dané problematiky. Je to seznam více či méně známých jmen, která nemohou sloužit ničemu více, ale ani ničemu méně než nějaké budoucí práci o uměleckém mecenátu v Praze ca. 1550–1650. Mazač hned na počátku této kapitoly poukazuje na obtíže spojené s atribučováním studovaných prací, které nejsou umělecky nijak zvláště výrazné. Proto nelze než souhlasit s jeho konstatováním, že „při nedostatku údajů lze jen těžko provádět připsání na základě slohové analýzy, proto se o ně tato práce ani nepokouší“. Kapitola tudíž svědomitě rekapituluje dosavadní literaturu, zejména archiváliemi podepřené práce Martina Halaty a Michala Šronka.

Přínosnější je část následující, která je věnovaná ikonografii figurálních maleb a jejich předlohám (s. 48–59). Vít Mazač zde prokázal solidní orientaci v grafické produkci 16. století a 1. poloviny století následujícího, a dokázal z ní vytěžit nejen upřesnění dosavadních poznatků, ale i rozpoznání nových afiliací. Následuje kapitola o „gestomluvě“ (s. 60–68), která v předkládané, spíše materiálově založené studii působí jako poněkud cizorodý element, ale svým netradičním zaměřením může naznačovat cestu jak pracovat s tímto, na prvním pohled nepřilíživým materiálem. Tato část předkládané práce obsahuje řadu originálních pozorování, ale nelze se ubránit dojmu, že v předkládané rigorózní práci začala žít svým vlastním životem a vykazuje tendenci přerůst rámec zadaného tématu. Za zdařilý však považuji závěr této kapitoly, který je věnován autoportrétům umělců analyzovaných maleb.

Podstatnou část Mazačovy rigorózní práce tvoří katalog na s. 82–174. Je založen na důkladném a seriózním výzkumu, jemuž se autor věnoval již od akademického roku 1997/98. Zahrnuje také objekty, v nichž se renesanční nástěnné malby buď vůbec nedochovaly nebo mají pouze marginální charakter. Je to nanejvýš solidní kus práce, s nímž bude do budoucna třeba počítat.

I přes uvedené výhrady, text Mgr. Mazače představuje poctivý kus práce. Její nehomogenost a slabiny vyplývají především z charakteru pojednávaného materiálu. Jinak ji pokládám za dobrou a doporučuji k obhajobě jako práci rigorózní.

prof. PhDr. Lubomír Konečný
(Praha, 7. dubna 2008)